

A romantic scene in an art studio. A woman with long dark hair, wearing a white lab coat over teal scrubs, looks lovingly at a man. The man is muscular, wearing a green tank top and white painter's pants, with paint splatters on his arms and clothes. He has a paintbrush in his pocket. The background is a bright, sunlit studio with an easel and colorful paint splatters.

RADKA BRYŠOVÁ

ALEX

Three interlocking puzzle pieces in yellow, orange, and white, positioned in the bottom left corner of the image.

RADKA BRYŠOVÁ

ALEX

*„Malíř má vesmír
ve své mysli a rukou.“*

Leonardo Da Vinci

1. NOVÁ HOLKA

„Ty vole, Alexi, viděl jsi, jak jsem dal poslední koš?“ usmál se Todd. Oči mu zářily, jako by právě vynalezl nový sport.

„Jo, bomba. Pokud budeš pokračovat tímhle tempem, možná vyhraje zápas... někdy za sto let,“ ušklíbl jsem se a zamířil si svléknout dres. Pak rovnou do sprchy.

Teplá voda mi stékala po zádech, uvolňovala svaly... a zároveň tlumila myšlenky.

Na to, co mě čeká následující hodinu...

Už jen z té představy je mi pěkně šoufl.

Biologie. Hodina, kterou jsem nesnášel od chvíle, co mi ji rodiče prakticky vnutili.

Všechny ty obří lidský figuríny s vnitřnostma...

Ble.

Klid, Alexi. Jen klid.

Zaměřil jsem se na proud vody, na rytmus kapek dopadajících na dlaždičky. Smích a hlasy kluků kolem mě vytvářely kulisu, ve které se na to dalo alespoň na chvíli zapomenout.

Když jsem skončil, omotal jsem si ručník kolem pasu a zamířil zpátky do šatny.

Tam už kluci vedli živou debatu o nové studentce.

„A viděli jste ji už? Prý má pěkný prsa,“ prohlásil Todd chlípně a rukama naznačil rozměry, o kterých snil snad každé puberták.

Prsa?

Sakra, Todde... já spíš koukám na zadky.

Ale nechal jsem je být. Každý má svůj vkus.

Převlékl jsem se do čistého trička a kalhot, popadl batoh a vyrazil kampašem zpátky do třídy, kterou jsem nenáviděl.

V hlavě mi hučelo.

Kolik hodin toho srdečního bordelu ještě budu muset přežít?

Někdy si říkám, proč jsem se vlastně nechal ukecat k medicíně. Už vidím, jak jsou všichni pať z doktora, který nesnese pohled na krev.

Červená je fajn... ale na plátně vynikne mnohem líp.

Radši budu srdce kreslit, než nějaký držet v ruce.

V lavici na mě už čekal Todd. Jako vždycky úplně vzadu, kde okamžitě začal šustit stránkami sešitu.

Přisedl jsem si k němu a začal počítat minuty do konce.

Přitom ještě ani nezvonilo.

Profesorka zahájila hodinu ukázkou modelu srdce.

„Dnes budeme zkoumat průtok krve a tloušťku stěn komor...“

Perfektní.

Hodina se vlekla jako šnek po lobotomii.

Přednáška byla plná cév, chlopní a čísel. Kluci si všechno zapisovali.

A já?

Já si v hlavě kreslil vlastní verzi srdce. Takovou, která by dávala smysl mně. Takovou, jaká v učebnicích nikdy nebude.

Zvonek. Konečně.

Vystřelil jsem z lavice jako namydlený blesk. Potřeboval jsem vzduch. Nutně.

V kapse mi zavibroval mobil.

Amber. Poslala mi textovku.

DORAZILI JSME, A JE TO TU PARÁDNÍ.

Pousmál jsem se. Alespoň někdo se dobře baví.

Vyrazil jsem na další přednášku napříč kampusem. Fakt by mě zajímalo, kdo sakra skládal můj rozvrh.

Praktické hodiny mě nikdy nenaplňovaly. Spíš mi jen neustále připomínaly, že bych si vybral cokoli jiného.

Nikdo se mě nikdy neptal, čím si chci jednou vydělávat na chleba.

Jsem přece Backer.

Rodina plná doktorů.

Potřebuješ nové klouby, ledvinu nebo prsa?

Máme specialistu na všechno.

A právě proto se to samé očekávalo i ode mě.

Možná jsem si měl víc dupnout.

A možná si jednou fukt zvyknu, jak tvrdí máma.

Vešel jsem do třídy. Učitelka už rozkládala model nervové soustavy a vzduch byl nepříjemně nasáklý formalínem.

To nám to pěkně začíná.

Posadil jsem se co nejdál, jako vždycky, a snažil se aspoň předstírat, že poslouchám.

Nakonec zazvonilo.

Moje osobní muka skončila.

Zvedl jsem se a zamířil ke dveřím. Telefon v kapse znovu zavibroval.

Amber, opět.

Určitě se strachuje, že jsem se neozval.

Rozepsal jsem odpověď, oči přilepené k displeji, a vyrazil ven ze třídy.

A pak do mě někdo narazil.

Vzhlédl jsem.

Drobná postava se snažila udržet rovnováhu. Instinktivně jsem ji chytil za ruku.

Možná až moc prudce. Ale zabránil jsem jejímu pádu.

Počítá se to jako záchrana života? Máma by na mě mohla bejt konečně pyšná.

„Hned mě pusť,“ okřikla mě přísně. Zjezily se mi chloupky na krku.

Pak ke mně vzhlédla.

Konečně, jsem měl šanci si ji pořádně prohlédnout.

Velké hnědé oči se zvláštní jiskrou. Plné rty.

A vlasy barvy havraního perí, které se leskly a rámovaly její tvář, jako by každý pramen měl vlastní život.

„Omlouvám se, že jsem do tebe narazil,“ vypadlo ze mě a pousmál jsem se.

„To nic,“ odpověděla. Nervózně si upravila popruh batohu a snažila se mě obejít.

Ustoupil jsem, ale stejně jsem se za ní ohlédl.

Sedla si na místo, kde jsem ještě před chvílí seděl. Prohrábla si vlasy a začala si skládat věci na lavici.

Stál jsem tam jako idiot. A civěl.

Najednou se podívala mým směrem.

Polkl jsem.

A nenapadlo mě nic lepšího než na ni mávnout.

Jo. Proč ne.

Když už se chovám jako idiot, tak pořádně.

Radši jsem zmizel. Musí si o mně myslet, že jsem cvok. V půli cesty se ke mně připojil Todd.

„Tak co jí říkáš, brácho?“

Zdvihl jsem obočí a došlo mi to.

Nová holka.

„Jo... hezká,“ přiznal jsem neurčitě.

„Proto jsi na ni civěl půl hodiny?“

Protočil jsem oči. Ten hajzlík mě celou dobu sledoval. Pak zase naznačil dlaněmi prsa.

Mám fakt divný kamarády.

„Hele, Alexi,“ vytrhl mě Todd z myšlenek, „měl bys s ní mluvit.“

„A proč bych měl, ty vole?“ ušklíbl jsem se. „Nejsem tady, abych sbíral body za popularitu.“

Ale stejně...

něco mě nutilo o tom přemýšlet.

Možná ty oči.

Možná ten pohled.

A možná to, jak jsem při tom nárazu na vteřinu ucítil její křivky. Každopádně něco na ní bylo a mě štvalo, že nevím co to *něco* je.

Todd se odpojil někde u schodů a já pokračoval dál chodbou. Lidi kolem mě proudili ze všech stran, hluk, smích, klasickej chaos mezi hodinama.

Předposlední hodina mi nevadila. Jako jednomu z mála, komu nevadilo biflovat latinský slovíčka.

Konečně žádná krev.

Po hodině jsem opět vylovil mobil z kapsy, jen tak pro kontrolu. Ikonka zprávy od Amber mě okamžitě uhodila do očí.

Ještě jsem jí ani neodepsal.

„Jo, jasně... hned,“ zamumlal jsem si pro sebe a začal datlovat odpověď.

Když najednou bum.

Kolize se opakovala. A dokonce i viník byl stejnej.

Telefon mi vyletěl z ruky a s tupým klapnutím dopadl na zem.

„Do pr...“

Sehnul jsem se. Jenže i ona měla ten samej nápad.

A my se tak srazili znovu.

Tentokrát hlavama.

„Au,“ sykl jsem, ale celá ta situace mě prostě donutila k úsměvu.

Na vteřinu bylo ticho.

A pak se zasmála.

Krátce. Tlumeně. Ale fakt.

Zvedl jsem hlavu. „Ty jo... my dva bychom si měli začít dávat bacha,“ uškříbl jsem se a promnul si čelo.

Podívala se na mě.

A tentokrát... se fakt usmála.

„Asi jo,“ řekla tiše a zastrčila si neposlušný pramen vlasů za ucho.

Zvedl jsem mobil ze země a zkontroloval displej.

Přežil. Stejně jako já.

„Nebo mě sleduješ,“ naklonil jsem hlavu na stranu. „To bych ještě pochopil.“

Zvedla obočí. „To si dost věříš.“

Usmál jsem se. „Jen říkám, co vidím.“

Chvilí bylo ticho.

Takový to zvláštní... kdy se ti nechce odejít, ale zároveň nevíš, co říct.

„Alex,“ natáhl jsem k ní ruku.

Zarazila se, jako bych jí nabízel prošlej hamburger.

Po chvíli váhání ruku přijala. Lehkej dotek. Nic víc.

„Sára.“

Zopakoval jsem si její jméno v duchu.

Takže Sára.

Sedělo to k ní.

„Jsi tu nová, co?“

„Jo.“

Klasika. Jedno slovo.

Mrknul jsem jí na rozvrh, co držela v ruce.

„Počkej... ty máš poslední hodinu tady?“

Podívala se na vlastní rozvrh, kterej svírala křečovitě v ruce, a pak zpátky na mě.

„Jo.“

„Tak to máme společný,“ kývl jsem hlavou směrem ke třídě. Prsty jsem si pročísl vlasy a zkusil další úsměv. „Tak pojd', ať nepřijdeš o nejlepší zážitek dne.“

Na chvílku zaváhala. Ale nakonec šla do třídy se mnou.

Ne moc blízko.

Spíš... opatrně.

Jako by kolem sebe měla neviditelnou hradbu, kterou nesměl nikdo narušit.

Zaplul jsem dozadu na svůj obvyklý místo. Sára si sedla o pár lavic dál.

Jasnej odstup. Ale proč sakra?!

Hodina začala a naše profesorka hned vyvolávala. Její klasika. Nejdřív zkoušet, až pak učit.

„Sára Dewrrová?“ ozvalo se zepředu.

Zvedl jsem hlavu. Profesorka na ni koukala přes brýle. „Můžeš nám říct, jak funguje přenos nervového vzruchu?“

Chvíle ticha.

Řekl bych, že ji právě hodila do vody bez záchranný vesty.

Ale pak...

Sára se nadechla a spustila. Plynule. Jistě. Bez zaváhání. Termíny, souvislosti, všechno dávalo smysl.

Třída ztichla a já taky.

No vida, umí mluvit.

Jen asi nechce mluvit se mnou.

Opřel jsem se v lavici a pozoroval ji. Jak mluví. Jak přemýšlí. A jak jí to... sakra jde.

Očividně je pro to zapálená. Medicínu miluje.

Přesnej opak mě.

„Výborně,“ přikývla profesorka. „To byla velmi přesná odpověď.“

Sára se posadila. Zase klidná. Zase tichá. Jak kdyby se nic nestalo.

Koukal jsem na ni o pár vteřin dýl, než bylo normální.
Dobře...
tohle jsem nečekal.

2. ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI

13

Probudil jsem se ještě před budíkem. Chvilí jsem jen ležel a zíral do stropu. Otočil jsem hlavu na stranu. Stěny. Nábytek. Závěsy.

Všechno ladilo do jedné barvy.

Bílá. Čistá. Dokonalá.

Sterilní.

Jak operační sál.

Vydechl jsem a promnul si obličej.

Někdy mám pocit, že kdybych tu někde nechal drobek, přijede sem sanitka.

Zvedl jsem se z postele a zamířil do koupelny. Studená dlažba pod nohama mě probrala víc než jakýkoli kafe.

Sprcha, oblečení, zuby, všechno na autopilota. Ještě že alespoň to oblečení mám barevný. Kouknul jsem na sebe do zrcadla.

Černé triko, khaki džíny a béžová mikina. Vlasy lehce rozčuchané.

Hotovo.

Seběhl jsem dolů do kuchyně.

Lesklé povrchy. Perfektně srovnané věci. Ani náznak chaosu. Jako kdyby tu nikdo doopravdy nežil.

Máma už seděla u stolu.

Rovná záda, nohu přes nohu, v ruce hrnek s kávou.

Vedle ní noviny.

Na chvíli jsem se zastavil. Pak jsem k ní došel a položil jí ruku na rameno.

„Brý ráno,“ zamumlal jsem a lehce ji políbil na líčko.

Na okamžik ztuhla – opravdu jen na zlomek vteřiny – a pak se pousmála. Takovým tím... naučeným úsměvem.

„Dobré ráno, Alexi,“ řekla.

Klidně. Navenek úplně normálně.

Ale já to cítil jinak.

V tom úsměvu nebylo nic hřejivého.

Nic lidského.

Jen povinnost, formalita.

Stáhl jsem ruku zpátky a na chvíli tam ještě stál, jako bych čekal, že se stane něco víc. Ale nic nepřišlo.

Tak jsem se otočil k lince a vzal si toast, posadil se naproti ní a dělal, že je to normální. Ticho a tikání hodin naplňovalo místnost, jako by to byl jediný povolený zvuk.

„Jak to jde ve škole?“ zeptala se po chvíli. Bez emocí. Bez zájmu. Spíš... ze zvyku.

Protočil jsem oči.

„Jo... jde to,“ pokrčil jsem rameny a kousl do toastu. Ani jsem se na ni nepodíval, protože jsem věděl, co přijde.

„Včera jste probírali srdce, jestli se nemýlím...“ Jen jsem si zhluboka povzdechl, možná bych se uživil i jako jasnovidce.

„Jestli mi začneš vyprávět o cévách, tak ten toast uvidíš ještě jednou,“ skočil jsem jí do řeči a zvedl obočí.

Na vteřinu se zarazila. Jen lehce. Pak zvedla obočí a vrátila se k novinám. Jako kdyby se nic nestalo.

Tohle byla naše komunikace.

Najednou se dveře domu otevřely a dovnitř vnikl studený vítr.

Táta se vrátil z práce – měl zase noční – a jeho krok po dlažbě zněl v prázdném prostoru kuchyně jako ozvěna. Na sobě měl uniformu, která voněla dezinfekcí.

Oči mu rychle přeběhly po stole, kde jsem seděl s toastem v ruce, a po mámě, která jen tiše listovala novinami.

„Dobré ráno, Penny,“ kývl směrem k mámě a nalil si kávu.

„Ráno,“ odpověděla a dál prohlížela noviny.

„Jak to jde ve škole, Alexi?“ zeptal se, hlasem mírně unaveným, ale stále s tou povinností rodiče, který se snaží být v obraze.

Vydechl jsem nosem a zaklonil hlavu.

„Vy to máte nějak rozdělené, nebo co?“ podíval jsem se na něj. „Nemohli byste se ptát oba najednou?“

Táta se na mě podíval přes hrnek. „Jen se ptám,“ řekl klidně.

„Jako obvykle,“ odvětil jsem a kousl do toastu.

„Takže stále s odporem?“ zeptal se, jako by čekal, že mu to snad vymluvím.

„Jo, leda by se stal zázrak, a vy jako doktoři byste měli vědět, že zázraky neexistují...“

Táta jen přikývl, lehce napružený, ale z jeho pohledu šlo cítit, že respektuje, co jsem řekl.

Na rozdíl od mámy.

Sedl si naproti mně, položil si aktovku vedle židle a máma pořád četla. Nikdo nic neřekl. Ale stejně jsem cítil, že to padlo přesně tam, kam mělo.

Dojedl jsem a pomalu zvedl hlavu od talíře. Batoh přes rameno.

Jsem připravený vypadnout.

A pak přišla ta nejmíň příjemná otázka ze všech.

„A co Amber?“ ozvala se máma, hlas čistý, chladný, jako by každé slovo vážilo víc, než by mělo.

Zastavil jsem se v půli kroku. Samozřejmě. Tohle byla otázka, která neměla cíl, jen kontrolu.

„Jak se má?“

Otočil jsem se a neochotně odpověděl. „Ozvala se. Dorazila v pohodě.“

Zvedla oči od novin. „A?“

„A... nic,“ pokrčil jsem rameny. „Je spokojená.“

Chvilí mě sledovala. Takovým tím pohledem, který očekává víc, než jí dám, jako by čekala, že v hloubi mé odpovědi ukrývám víc emocí, než jsem ochotný přiznat.

Nedočkala se.

„Jdu,“ zamumlal jsem a hodil si batoh přes rameno.

Nikdo mě nezastavil, nikdo nic neřekl. Jako vždycky. Ale tentokrát jsem za to byl vděčný.

Ve škole den plynul příliš normálně, až to působilo nepřirozeně. Hodiny se střídaly, poznámky, kecy, úsměvy spolužáků, ale nic, co by stálo za skutečnou pozornost.

Odešel jsem ze třídy k šatnám a až na místě jsem si náhle uvědomil, že jsem tam nechal sešit.

„Do háje...“ zavrčel jsem a otočil se zpátky, pospíchal jsem, lehce podrážděný tím, že musím znovu až nahoru.

Došel jsem ke dveřím a než jsem je otevřel, zaslechl jsem hlasy.

Zastavil jsem se, instinktivně se přikrčil a čekal. V hlasech, které jsem zaslechl, bylo něco znepokojivého. Něco osobního, intimního.

Dveře byly pootevřené, neodolal jsem a nakoukl dovnitř.

Stála tam.

Sára.

A proti ní profesor.

„Ta esej byla opravdu výjimečná,“ slyšel jsem, jak se profesor naklonil blíž, tón laskavý, mírně důrazný. „Málokdo tohle zvládne takhle zpracovat.“

Sára jen přikývla.

Držela si odstup, nejen slovně, ale i tělem. Napětí kolem ní bylo hmatatelné, vyzářovala z ní opatrnost.

„Děkuju,“ řekla tiše, hlas skoro ztracený mezi slovy, ale čistý a jasný.

Profesor udělal krok blíž.

„Napadlo mě... že bychom to mohli probrat víc do hloubky. Třeba u večere.“

V duchu jsem se zamračil. To jako vážně?

Už jen ta představa, že by se mu tak snadno vzdala, mi připadala nepřirozená. Navíc kvůli známce. Vždyť je tak chytrá... Proč by to dělala, nemá to zapotřebí.

Znovu jsem nakoukl dovnitř.

Sára ztuhla. Jen na vteřinu. Ale stačilo to. Bylo v tom napětí, které jsem cítil až v kostech.

„To není nutné,“ řekla rychle.

„Ale já bych rád...“ začal profesor.

Sára byla rychlejší.

„Opravdu nemůžu,“ skočila mu do řeči pevněji, s důrazem, který nešlo přehlédnout. Sebrala si věci a zamířila ke dveřím.

Prošla kolem mě, ani si mě nevšimla. Hlavu měla skloněnou, krok rychlý, rozhodný.

Zůstal jsem stát, tělo ztuhlé, oči upřené na místo, kudy odcházela.

Tohle... bylo divné. A nepříjemné. A vůbec se mi to nelíbilo. A i když jsem toho měl plnou hlavu, vyrazil jsem do ateliéru.

Dveře se za mnou zavřely a okamžitě jsem cítil ten rozdíl. Tady nebylo nic sterilního. Barvy na podlaze, kapky, které někdo nechal zaschnout bez povšimnutí, štětce ležely rozházené, palety plné skvrn, stěny posprejované, jako kdyby každá čára byla křikem někoho, kdo nemá pravidla. A já miluju každý centimetr tohoto chaosu.

Tady se nikdo nezlobí, když se barva dostane tam, kam nemá, protože tu neexistuje nic jako dokonalost, jen možnost. A tahle – svoboda a možnosti – mě naplňovaly víc než cokoli, co jsem zažil mezi bílými stěnami domova, nebo mezi šedými lavicemi školy.

Tady byl svět živý, pulzující, nečekaný.

Vytáhl jsem plátno, štětce a tuby barev. Položil ruku na hladký povrch a cítil, jak mě naplňuje energie. Ještě než jsem začal, zavřel jsem oči a nechal svou mysl projít všemi tóny.

Pak jsem začal malovat.

Na plátně vznikal strom. Ale ne obyčejný strom. Kořeny se stáčely do tvaru lidského srdce, větve se rozpínaly do nebe, jako by chtěly obejmout celý svět. Každý list měl jiný odstín – červenou, modrou,

oranžovou, fialovou – jako fragmenty emocí. V barvách bylo všechno, co nemá místo v bílém světě domova.

Každý tah štětcem byl výdechem, každá kapka barvy výkřikem svobody. Vnímал jsem, jak se mi uvolňují ramena.

Jak přestávám přemýšlet o Sáře a o tom, čeho jsem byl dnes svědkem.

O Amber, o škole. Všechno, co doma dusilo moji mysl, tady dostávalo nový rytmus.

Když jsem obraz dokončil, ustoupil jsem o krok a zíral na něj. Strom s lidským srdcem, jeho větve sahající k nebi, listy roztřesené v chaosu barev – a já cítil, že v něm je všechno, co teď cítím já. Smutek, frustrace, touha, svoboda.

Zapálil jsem si cigaretu a potáhl. Pak jsem si znovu prohlížel svůj výtvar na plátně. Tahle chvíle byla jen moje. Čistá, nezkreslená světem, který mě chtěl vychovat k dokonalosti, která mě nikdy nenaplňovala.

Pak zavibroval telefon. Otráveně jsem se podíval na displej – Amber.

PROČ SE POŘÁD NEOZYVÁŠ, ALEXI?

Vzít telefon a odpovědět byla nutnost, ne radost. Konečně jsem zvedl prst, otevřel zprávu, abych jí odepsal:

ŠPRTAM NA TEST NA ZÍTŘEK.

Ano, lhal jsem, a upřímně se za to trochu nenávidím, protože si to nezaslouží.

Ale náš vztah s Amber je složitý a nikdy nebyl žádným pohádkovým románkem. Nikdy jsme nebyli zamilovaní. Prostě se to stalo... ani nevím přesně jak.

Naše rodiny se znaly odjakživa. Vyrůstali jsme spolu, běhali po zahradách, házeli kamínky do rybníka a smáli se úplně všemu, co nás napadlo. Postupem času to z nějakého důvodu dospělo do bodu, kdy jsme si řekli, že to zkusíme.

Oba jsme byli pro toho druhého první zkušeností – první blízkost, první intimita, první pocit, že někdo je „více než jen kamarád“.

Ale upřímně?

Já do ní zamilovaný nejsem. A právě to mě dusí. Nechci jen mít někoho po boku, protože se to očekává, nebo protože je to „správné“ vzhledem k historii našich rodin. Chci něco skutečného, něco, co mě opravdu chytne za srdce, co mě probudí a nenechá klidným.

A Amber... to prostě není.

Znovu jsem zíral na svůj obraz. Tohle je můj svět, moje pravidla. Tady nejsou žádná očekávání.

A přesto...

kdesi hluboko se ozývala prázdnota z toho, že někoho pořád postrádám, že svět mimo atélier... zůstává jen vzdálený a nedosažitelný.

Trénink byl přesně to, co jsem potřeboval.

Hluk haly, skřípání tenisek o parkety, míč narážející o zem... všechno to dohromady vytvořilo rytmus, ve kterém se dalo na chvíli nemyslet. Jen běhat, hrát, reagovat.

Bez hlavy. Bez problémů.

„Přihraj mi, Alexi!“ zařval Todd, když jsem si míč nechal o vteřinu dýl, než bylo nutný.

„Klid, trenére,“ odsekl jsem a poslal mu to pod koš. „Aspoň máš pocit, že makáš.“

Todd se ušklíbl a zakončil.

„Ty jsi fakt kretén,“ zasmál se.

„Ale talentovanej,“ mrknul jsem.

Trénink jel dál, tempo se stupňovalo, pot mi stékal po zádech a svaly pálily tak akorát, aby mi to připomnělo, že žiju.

A že aspoň někde jsem dobřej.

Když trenér konečně zapískal konec, všichni jsme si oddychli.

„Dneska to šlo,“ plácnul mě Todd po rameni, když jsme šli směrem k šatnám.

„Jo, přežil jsi,“ pokývl jsem uznale. „To se cení.“

Chvíli bylo ticho. Jen zvuk sprch a hlasy kluků.

Pak to přišlo.

„Hele... a co Amber?“

Protočil jsem oči a opřel se o lavičku, zatímco jsem si stahoval tričko přes hlavu.

„Co by?“ pokrčil jsem rameny.

Toddovy oči se zúžily do malých štěrbin a chvíli mě pozoroval. Moc dobře věděl, že tohle není vhodný téma. Přesto si rýpnul.

„Jen... že jste nějak ticho,“ zkusil to opatrně.

„Je pryč,“ řekl jsem jednoduše. „Tak asi těžko budem chodit na kafe.“

„A kdy se vrací?“

„Za necelý dva měsíce.“

Přikývl. „A jste v pohodě?“

Na vteřinu jsem se zastavil, pak jsem si vzal ručník a hodil si ho přes rameno.

„Jo,“ řekl jsem krátce. „Jsme.“

Tečka.

Todd to pochopil. „Oukej,“ kývl a dál už do toho nerýpal.

Díky bohu.

Sprcha smyla pot i zbytky myšlenek, ale ne všechny. Některý věci se drží. A já moc dobře věděl, který.

Pravda je, že jsem se měl s Amber rozejít ještě předtím, než odletěla na stáž. Nebylo fér ji nechávat v tom, že je všechno v pohodě.

Říkám si, že jsem to neudělal, aby odjela s čistou hlavou... ale spíš se jen bojím, jak to vezme. Nechci jí ublížit.

Což je ironie, protože přesně to dělám tím, že jí lžu.

Začarovanéj kruh.

Když jsem dorazil do posluchárny, byla už skoro plná. Šum hlasů, šustění papírů, někdo se smál, někdo si horečně dopisoval poznámky.

Klasika.

Sotva jsem dosedl, profesor vešel dovnitř a bez zbytečného zdržování začal. Jakmile jsem ho uviděl, okamžitě se mi vybavil včerejšek... a to, jak se snažil o Sáru.

„Dnes se budeme věnovat nervovému systému a jeho poruchám...“

Super, to sedí.

Opřel jsem se v lavici, vytáhl sešit a... z nějakýho důvodu jsem se otočil.

A pak jsem ji uviděl.

Sára.

Seděla hned za mnou a když mě uviděla, koutky úst se jí nepatrně zvedly – tak trochu rozpačitě, ale byla v tom i upřímná radost.

Na vteřinu jsem úplně zapomněl, kde jsem.

Jen jsem na ni koukal.

Jak si soustředěně zapisuje, jak si poklepává koncem tužky o sešit, když přemýšlí... jak se jí prameny černých vlasů pohupují kolem tváře a ona je nepřítomně zastrkuje za ucho.

Ty její oči.

Ty zvláštní jiskřičky, který jsem u nikoho nikdy dřív neviděl.

Byl jsem jako omámenej.

Do háje...

Rychle jsem se otočil zpátky.

Klid, Alexi. Soustřed' se.

Nešlo to.

Celou hodinu jsem vnímal spíš ji než výklad. Každý její pohyb, každé nádech, i když jsem se snažil nedívat.

Marně.

Když zazvonilo, začal se sál pomalu vyprazdňovat. Shýbnul jsem se pro propisku, která mi spadla ze stolu.

„Do háje, kde to je...“ zamumlal jsem a přehraboval se pod lavicí. Mezitím jsem slyšel její hlas.

Tichý.

Mluvila s nějakou holkou.

Nezvedl jsem hlavu a připadal si jako nějaký stalker. Jen tam sedím, poslouchám její hlas a ani nemám koule se na ni normálně podívat.

Proč jsem z ní do háje tak mimo?

Možná proto, že si nejsem jistý, co bych udělal, kdyby ten pohled fakt opětovala. Kdyby se na mě podívala stejně jako já na ni... a něco v tom bylo.

A možná právě proto jsem radši zůstal zalezlejší pod tou lavicí o vteřinu dýl, než bylo nutný. Když jsem konečně sebral pero a svůj sebevědomí, vylezl zpátky nahoru.

Půlka posluchárny už byla pryč a já měl šanci, ji oslovit.

Stačilo udělat pár kroků.

Něco říct.

Cokoliv.

Neudělal jsem to. Místo toho jsem popadl svůj batoh a zamířil ke dveřím.

Co to se mnou sakra je?

Zastavil jsem se ale hned za rohem. Nevím proč. Prostě... něco mě donutilo. A ještě že jsem to udělal.

Zaslechl jsem je.

Znovu.

„Sáro, počkej na chvíli.“

Ten hlas jsem poznal okamžitě.

Profesor.

Ztuhl jsem.

„Chtěl jsem se vrátit k té nabídce,“ pokračoval klidně. Až moc klidně. „Myslím, že by ti to mohlo hodně dát.“

Ticho.

Pak její hlas. Napjatý.

„Už jsem vám říkala, že nemám zájem.“

„Ale no tak,“ ztišil hlas. „Nemusíš se bát. Bylo by to jen mezi námi.“

Zaslechl jsem pohyb a něco ve mně se sevřelo.

„Prosím... ne,“ řekla tiše. Hlas se jí zlomil.

A to stačilo.

Než jsem si to stačil vůbec srovnat v hlavě, už jsem byl zpátky ve třídě.

Jakmile jsem ho uviděl, jak ji drží za ruku, něco ve mně přepnulo. Krev se mi rozlila po těle tak rychle, až mi začalo hučet v uších.

Nepřemýšlel jsem. Nebylo to racionální. Prostě čistá, syrová reakce.

On na ni neměl právo sahat.

Jakmile mě zaregistroval, okamžitě ji pustil.

Ty šmejde.

Šel jsem rovnou k ní. Klidným krokem, až podezřele klidným na to, co se mi odehrávalo v hlavě. Uvnitř jsem byl na hraně, ale navenek jsem držel poker face.

Bez váhání jsem ji objal kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

Na vteřinu ztuhla.

Cítil jsem to úplně jasně. To napětí, ten šok... a možná i strach. Ale ne ze mě. Spíš z toho, co se právě dělo.

„Promiň, zlato,“ řekl jsem klidně, skoro až samozřejmě, a lehce ji políbil na líčko. „Jdu pozdě.“

Podívala se na mě. Oči se jí leskly slzama.

A mně se v tu chvíli stáhlo něco v hrudi. Ostře. Nepříjemně. Jako kdybych přišel o dech.

Pak se to změnilo.

Viděl jsem, jak z ní pomalu opadává napětí. Jak se v jejím pohledu objevila úleva. Jak se té příležitosti chytila a přijala hru, kterou jsem rozehráł.

Přitiskla se ke mně o něco blíž.

A i když jsem věděl, že je to jen na oko...

tělem mi projel zatraceně reálnej elektrickej výboj.

„To je v pohodě, zlato,“ řekla tiše.

Profesor ztuhl. Očima těkal mezi náma a očividně přepočítával, co si ještě může dovolit.

„Nějakej problém?“ zeptal jsem se a tentokrát jsem ten výhružnej podtón ani neskrýval.

Polknul.

Nic neřekl.

A dobře pro něj. Protože jsem si nebyl úplně jistej, že bych se dokázal udržet.

Navedl jsem Sáru ke dveřím a v tomhle podivným, tichým objetí jsme odešli z posluchárny.

Beze slova.

Jakmile jsme byli za rohem, pustila se mě.

Okamžitě.

Jako bych páčil.

„Díky,“ vydechla rychle.

Popruh batohu jí sklouzl z ramene a ona se pomalu svezla zády po stěně až dolů na zem, jako by jí najednou došly síly. Ne naráz. Spíš postupně... jako když povolí napětí, který držíš moc dlouho.

Zůstal jsem stát a jen ji pozoroval.

Podívala se na mě. A bylo to tam.

Napětí. Strach. A něco mnohem hlubšího, co jsem nedokázal hned pojmenovat, ale věděl jsem, že to nesouvisí jen s tím, co se právě stalo ve třídě.

Zhluboka jsem se nadechl a pomalu si k ní klekl, instinktivně, bez přemýšlení.

Okamžitě se posunula o pár centimetrů dál.

Jemně. Ale dost jasně.

Držela si odstup.

Jo. Dobře. Chce prostor. Má ho mít.

Narovnal jsem se zpátky a ustoupil o dva kroky, ruce lehce od těla, aby bylo jasné, že na ni netlačím.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se klidněji, než jsem se ve skutečnosti cítil.

Ve mně to pořád vřelo. V hlavě mi běžel ten obraz znovu a znovu.

Ona. On. Jeho ruka na ní.

Zavrtěla hlavou. „Nic.“

Blbost.

Bylo to vidět na první pohled. V očích, v tom, jak se jí třásly ruce, jak se snažila dýchat normálně.

„Jasně... holky kvůli *ničemu* takhle nebrečej...“ zamumlal jsem tišeji.

Neodpověděla. Jen si rychle otřela slzy hřbetem ruky, jako by doufala, že to tím nějak smaže.

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl kapesník. „Tady.“

Chvilí zaváhala, pak si ho vzala. Naše prsty se na vteřinu dotkly. A mně projel tělem zvláštní pocit. Rychleji. Nečekaneji. Něco mezi napětím a... něčím, co jsem nechtěl úplně rozebírat.

Okamžitě se zase stáhla o kousek dál.

Jako bych byl hrozba.

Zamračil jsem se.

„Sáro... ty se mě bojíš?“ vypadlo ze mě dřív, než jsem to stihl zastavit.

Zvedla oči. Ta otázka ji očividně zaskočila. Na vteřinu úplně ztuhla.

Pak sklopila pohled.

„Nebud' směšný,“ řekla, ale nebylo to tak pevný, jak by chtěla.

Spíš obrana než jistota.

Rychle se zvedla na nohy a popadla batoh, jako by potřebovala být okamžitě připravená odejít.

Strčil jsem ruce do kapes a opřel se o zeď, abych si držel odstup. Aby viděla, že ji nebudu nahánět ani nutit.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se.

Přikývla. „Jo.“

Nebyla.

Bylo to vidět v každém pohybu. V tom, jak se nedokázala pořádně nadechnout, jak těkala očima kolem sebe, jako by čekala, že se něco stane.

„Chceš o tom mluvit?“

„Ne.“

Nikdy jsem neviděl někoho, kdo by mluvil takhle málo... a přitom v hodině dokázal spustit souvislej výklad, za kterej by se nemusel stydět ani profesor.

„Máš tady někoho?“ zkusil jsem to jinak. „Komu bys to řekla? Rodiče?“

Zavrtěla hlavou a pousmála se. Hořce. Unaveně.

„Ne. Jsem tu sama.“

To mě zarazilo víc, než jsem čekal. Sama ve městě. Bez zázemí. Bez někoho, kdo by se jí zastal.

Super kombinace.

Chvilí jsem mlčel, přejel si rukou po nose a vydechl.

„Tak jo... tak tě budu hlídat já.“

Zvedla hlavu. „Cože?“

Ušklíbl jsem se, trochu rozpačitě, protože to znělo jinak, než jsem zamýšlel.

„Klid. Nemyslím to tak, jak to zní. Jen... budem chodit na jeho hodiny spolu. Přicházet, odcházet... a před ním budem dělat, že spolu chodíme.“

Chvíli mě jen pozorovala. Zkoumala mě. Jako by si nebyla jistá, jestli si z ní nedělám srandu.

„To myslíš vážně?“

„Jo,“ pokrčil jsem rameny. „Aspoň si nic nedovolí.“

Ticho.

Viděl jsem, jak nad tím přemýšlí. Jak v hlavě přehazuje všechny možnosti, rizika... a nakonec i to, že je na to vlastně sama.

Pak pomalu přikývla.

„Dobře.“

Usmál jsem se.

A v tu chvíli... se usmála i ona.

Ne ten její opatrný, poloviční úsměv.

Opravdovej.

Krátkej. Jemnej. Ale skutečnej.

A mně se při tom něco stáhlo v hrudi a srdce se rozbušilo o něco rychleji, než by mělo.

„Super.“

„Ale jen před ním,“ dodala hned.

Jasně. Hranice.

„Jistě,“ kývl jsem.

I když... mě to někde uvnitř trochu píchlo.

„Doprovodím tě?“ zeptal jsem se ještě.

„Ne.“

Okamžitý. Tvrdý. Ani vteřina váhání.

Zarazil jsem se.

Dobře.

Tak jo. Tohle není normální.

Nechápal jsem ji.

Ne úplně, ale čím víc jsem ji sledoval, tím víc mi docházelo, že to není jen o dnešku. Že ten odstup, ten strach... má hlubší kořeny.

Ale netlačil jsem.

„Tak... zítra,“ řekl jsem jen.

„Zítra,“ potvrdila tiše.

Otočila se a odešla.

A já tam ještě chvíli zůstal stát, opřenej o zeď, s pocitem, že jsem právě vlezl do něčeho, co rozhodně nebude tak jednoduchý, jak jsem si před pár minutama myslel.

Později jsem stál na balkoně, opřenej o zábradlí, v ruce pivo, v druhý cigaretu.

Město pod sebou. Ticho.

A v hlavě...

ona.

To, jak se jí třásla ruka, když jsem se jí dotknul. Její uplakaný oči.

Nedávalo mi to smysl.

To jsem ji tak vyděsil?

Nebo je za tím něco víc?

Potáhl jsem z cigarety a vydechl kouř do noci.

Pak se myšlenky stočily jinam.

Amber.

Vytáhl jsem telefon a chvíli na něj jen koukal. Pak jsem se odhodlal a vytočil její číslo.

„Alexi!“ ozvala se hned nadšeně. „Ty žiješ!“

Usmál jsem se slabě.

„Jo. Jen jsem měl nabítež den.“

„To slyším,“ zasmála se. „Jak se máš?“

„V pohodě. A ty?“

„Úžasné! Je to tady nádherný, lidi skvělý... úplně jinej svět,“ chrčila.

Poslouchal jsem.

A byl rád, že je šťastná.

Fakt.

„To zní dobře,“ řekl jsem.

Chvíli jsme si povídali. O ničem důležitým.

Ale i tak to byl docela dlouhej hovor.

Pak ztichla.

A já věděl, že to přijde.

„Chybíš mi, Alexi.“

Zavřel jsem oči.

Do háje.

„Ty mně taky,“ řekl jsem.

Polopravda.

Chyběla mi.

Ale spíš jako někoho, koho znám celý život. Ne jako někdo, bez koho nemůžu být.

„Miluju tě,“ dodala tiše.

Sevřelo se mi něco v hrudi.

Ale nedokázal jsem to říct zpátky.

Už to nebyla pravda.

„Dobrou, Amber,“ řekl jsem místo odpovědi.

Ticho.

„Dobrou...“ zašeptala.

Hovor skončil a já zůstal stát na balkoně.

A poprvý za dlouhou dobu jsem měl pocit, že se mi všechno začíná... komplikovat.

4. JEN PŘED NÍM

Stál jsem opřený o zed' naproti posluchárně a tvářil se, že mě zajímá mobil.

Nezajímal.

Každých pár vteřin jsem zvedl hlavu a kontroloval chodbu. Nic. Pak zase.

A pak... tam byla.

Šla ke mně z druhého konce chodby pomalu, jako by si nebyla jistá, jestli tam fakt stojím kvůli ní. Srdce se mi rozbušilo – opravdu rozbušilo.

A to se mi moc často nestává.

Pozoroval jsem, jak se jí lehce zardívají líčka, jak si nervózně pohrává s popruhem batohu... a jo, všiml jsem si i toho, jak jí džíny pěkně obepínají zadek.

Do háje.

Todd by měl radost.

Zvedl jsem koutky, když došla až ke mně. Podívala se a pousmála se. „Takže... sis to nerozmyslel?“

Podíval jsem se jí do očí. Neodpověděl jsem – jen lehce kývnul hlavou, že ne.

Nerozmyslel.

Natáhl jsem k ní ruku a ona zaváhala jen na malou vteřinu. Přijala ji a propletla prsty s mýma. Okamžitě jsem pocítil, jak moc je její ruka studená a malá.

Zatraceně malá oproti té mojí.

„Pojď,“ kývl jsem směrem ke třídě.

Vedl jsem ji kolem katedry dovnitř a cítil profesorův pohled ještě dřív, než jsem se na něj podíval. Samozřejmě si nás všiml – jak by taky ne, ruku v ruce, a já schválně zpomalil.

Možná jsem si v hlavě i představil, jak mu ukazuju prostředníček.

Zapluli jsme dozadu do posluchárny a sedli si vedle sebe. Nepustil jsem ji hned a ona s tím taky nijak nespěchala.

Horší bylo, že mi to přišlo zatraceně skutečný, a přitom to byla jen hra.

Nakonec se mě přece jen pustila.

Profesor začal výklad, ale moje starosti byly jinde. Naklonil jsem se k ní.

„Zvládli jsme to,“ zašeptal jsem. „Sežral nám to.“

Koutky úst se jí zvedly. „Jo... asi jo.“

„Hele,“ pokračoval jsem tiše, „můžu se na něco zeptat?“

Sára opatrně přikývla. „Proč jsi tu sama?“

„Utekla jsem z domu,“ vypálila okamžitě.

Zvedl jsem obočí. „Cože? Jen tak?“

Pokrčila rameny. „Moji rodiče se pořád hádali. Pak se rozvedli... a já nechtěla být ani s jedním z nich.“

Chvilí jsem mlčel. To jsem opravdu nečekal. „Takže...?“ pobídl jsem ji.

„Táta si myslí, že bydlím u mámy. Máma si myslí, že jsem u něj.“

Do háje.

Podíval jsem se na ni jinak – ne jako na tichou holku z lavice, ale jako na někoho, kdo měl odvahu udělat něco, na co by se většina lidí ani neodvážila pomyslet.

„To je... docela hustý,“ vydechl jsem. Pokrčila rameny, ale v očích jí problesklo něco... skoro hrdost.

„Proč si neděláš poznámky?“ otočila se na mě.

Tomu říkám konverzační změna. Ušklíbl jsem se. „Mám to v hlavě.“

Zvedla obočí. „Jasně.“

„Fakt,“ naklonil jsem hlavu. „Jsem génius, nevíš?“

Na vteřinu se pousmála... pak se zase stáhla zpátky do svého režimu. Pozoroval jsem ji zblízka. Jak si pohrává s tužkou, jak se soustředí... a jaký má rty...

„Tak o čem to je?“ zeptala se najednou.

„Co?“

„Ten výklad.“

Do háje. Přistihla mě.

Usmála se – poprvé trochu pobaveně.

„Tak mi to půjčíš,“ pokrčil jsem rameny a ukázal na sešit před ní. „Poznámky.“

Zčervenala. „Jo... jasně. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat... za to, co děláš ty pro mě, Alexi.“

To, že poprvé řekla moje jméno, mě zahřálo u srdce.

Zazvonilo na konec hodiny.

Sára si sbalila věci a ruku v ruce jsme se dali na odchod. Tentokrát už to šlo přirozeně, ale jakmile jsme vyšli na chodbu, pustila se mě. Automaticky.

A mezi námi se znovu objevil odstup.

Šli jsme vedle sebe, ale už to nebylo tak uvolněné.

Další hodinu jsme měli taky spolu. Samozřejmě... jediné volné místo bylo vedle mě.

„Tak si sedni,“ kývnul jsem.

Zaváhala, pak si sedla – trochu odtažitě. Celou hodinu jsem ji sledoval víc než výklad. Když si mě všimla, připadal jsem si zase jako šmírák.

Po hodině jsme vyšli ven.

„Tak... díky za společnost,“ řekl jsem.

„Já děkuju,“ odpověděla tiše a prohrábla si vlasy.

Chvilí ticha.

„Uvidíme se později.“

„Jo.“ Pousmála se a odešla jakoby nic.

Ještě chvíli jsem ji pozoroval a najednou jsem měl pocit, že mě někdo sleduje.

„No ty krásu.“ Zasluchl jsem známý hlas.

Otočil jsem se.

Todd stál na druhém konci chodby, opřený o skříňky, ruce zkřížené. Culil se od ucha k uchu.

„Říkal jsem ti, ať s ní mluvíš,“ kývnul. „Ne že ji máš rovnou začít balit.“

„Drž hubu,“ odsekl jsem.

„Viděl jsem vás,“ pokračoval. „Ruku v ruce, romantika jak z filmu.“

Do háje. Oblil mě studený pot.

„Vzpomínám si na to jen matně, Alexi, ale nemáš náhodou přítelkyni?“ dodal významně.

„Je to jen na oko,“ zavrčel jsem.

„Jasně,“ ušklíbl se. „A já jsem papež.“

„Fakt,“ podíval jsem se na něj. „Víš co... Neřeš to.“

V jídelně jsem se jen bezmyšlenkovitě přehraboval v jídle, ne že bych neměl hlad, ale v hlavě jsem měl totální bordel. Kdybych byl v ateliéru, naplácal bych všechny své pocity na plátno, ale tady...

„Je tu volno?“

Zvedl jsem hlavu. Sára stála kousek ode mě, lehce se nakláněla, jako by váhala, než usedne. Její přítomnost mě okamžitě vrátila do pohotovostního režimu.

„Jo... jasně,“ kývnul jsem a snažil se zachovat normální výraz.

Sedla si naproti. „Potřebovala jsem se na něco zeptat,“ řekla tiše a vytáhla rozvrh.

„Kde je tahle budova? A tahle?“ oči jí zableskly.

Usmál jsem se. „Bloudíš, co?“

„Trochu,“ přiznala a nervózně zkřížila ruce.

Začal jsem jí všechno vysvětlovat. Ukazoval směr, popisoval cestu mezi budovami a sledoval, jak napjatě poslouchá. Její oči po mně stále klouzaly, srdce mi bušilo s každým pohledem, ale stále si držela odstup – fyzický.

Přesto mě její přítomnost pohlcovala.